

verhaald, dat mij nu nog onlangs, op mijn verzoek werd bevestigd en dat mag gezegd worden het bewijs te leveren, dat deze poes van de opgedane ondervinding door hare verstandelijke vermogens wist gebruik te maken, zij het dan ook hier gedreven door de sterkste hartstocht, die in de dierenwereld voorkomt, door de moederliefde. ¹⁾

IV.

Ook van een ander dier op deze buitenplaats, de hit Tom, werd een afdoend bewijs van verstandelijke vermogens opgemerkt. Het paardje werd somtijds in den boomgaard gelaten om zich te vertreden. Duurde hem de staltijd wat te lang, dan wist hij zelf wel eens de staldeur te openen, en wandelde Tom eigenmachtig naar zijn boomgaard. Nu moet men weten, dat de deur van binnen was gesloten met een pen door een kram of beugel gestoken, welke laatste in den kozijnstijl vastzat. Met de tanden wist het slimme dier de pen uit te trekken. Gelijk gezegd, werd dit merkwaardig verstandsbewijs mij uit dezelfde bron medegedeeld als het vorige.

¹⁾ Mij werd, nadat ik dit had geschreven, hier nog bijverteld, dat de poes hare jongen aan haar meesteres alle na elkander, heeft vertoond, alvorens ze in het nieuwe nest neder te leggen.

V.

Nog een dergelijk geval werd mij meegedeeld bij een mijner toenmalige vrienden te Roermond in 1864 of '65. Mijn vriend bezat, als Ritmeester bij de Dragonders, twee paarden, beiden voskleurig. Het eene was een zwaar gebouwd troepenpaard; het andere was fijner en slanker van vormen. Beide paarden hadden hun stal vlak naast het woonhuis, in de voorstad, aan den linker oever der Roer. In dien stal had de oppasser zijn krib. Daarboven was, aan den wand, de haverkist aangebracht. Als men een houten schuifje opschoof viel de haver er uit. Op zekeren nacht wordt de oppasser wakker, doordat hem haver op 't gezicht valt. Zich opheffende voelt hij den kop van een der paarden boven zich en bemerkt hij, dat het dier zich aan de haver te goed doet. Licht ontsteken, den rustverstoorder (het bleek de zware vos te zijn) op zijn plaats terug brengen en beter vast maken, was voor den vluggen ruiter een oogenblik werk.

Natuurlijk, de halster was losgegaan en de vos had best geweten, waar de haver altijd werd uitgehaald. Maar om er bij te komen moest het dier met zijn neus de schuif oplichten en daarin zit hier het bewijs van verstand, evenals bij Tom in het met de tanden uittrekken van de deurpen.

(Wordt vervolgd).

H. J. H. GRONEMAN.

Eene zeldzame vangst.

W e waren „vierde klassers” aan de H. B. S. te Rotterdam, jongens van 16 tot 18 jaar, en dus op een leeftijd, waarop men in den regel genoemd wordt „te groot voor 'n servet en te klein voor 'n tafellaken.”

Eén van de vele eigenschappen, die meer speciaal H. B. S. — leerlingen teekenen, en die dus ons in deze kwaliteit en op dien leeftijd niet vreemd konden zijn, en ook niet vreemd waren, ja, die we zelfs in hooge mate bezaten, — een van die vele eigenschappen, zeg ik, was die van alles te willen doen en alles te willen hebben, wat we onze leeraren zagen doen en zagen hebben. Tot goed begrip der zaak diene hier dadelijk bij vermeld, dat deze eigenschap, deze zucht zich gelukkig niet verder uitstreckte, dan tot die zaken, welke meer of minder betrekking hadden op het onderwijs.

Daar waren er onder ons, die zich tehuis hadden aangeschaft, want zij meenden te moeten bestempelen met den weidschen naam van „laboratorium.” Zoo iets bestond dan uit eene groote collectie fleschjes, waarvan vele gevuld met het een of ander schei-

kundig reagens, een rekje met reageerbuisjes, een spirituslampje met blaaspijp, enz. Was de liefhebberij erg groot, en de beurs hieraan evenredig, dan vond men ook een Bunsensche brander, een glazen retort, etc. En van één onzer was het laboratorium zelfs zóó groot, dat hij een werktafel bezat, voorzien van een spoelbak met waterleiding!

Anderen legden zich meer speciaal toe op de zorg voor den bloei en de ontwikkeling hunner „bibliotheek.” Waar wij ons behielpen, wanneer dit bij de lessen noodig was, met een Nathan der Weise, of een Enoch Arden, die ons eene goedkoope uitgave voor enkele stuivers verschaft had, daar staken zij ons de oogen uit met een complete Lessing of een lijvigen Tennysson in prachtband.

Weder anderen beoefenden de gymnastiek en het zwemmen, en waren ijverige leden turn- en scherm-vereeningen. Ook waren er die roeiden, die zwommen, die cricket en football speelden, ja zelfs enkelen, die ons verbaasden door hunne enorme kennis van alles, wat bij schepen te pas kwam, en die de

geheele nomenclatuur scheepsonderdeelen in hun hoofd hadden.

En zoo was er natuurlijk ook eene categorie van verzamelaars, en „onze collectiën waren legio”. Daar waren verzamelaars van planten, van mineralen, van schelpen, van vlinders, van eieren, van kevers, enz.

En daar tot de laatsten dier laatsten ook ik behoorde, en ik dus over de lotgevallen en avonturen der keververzamelaars als ingewijde kan medespreken, zoo zij het mij vergund, deze categorie meer bijzonder tot onderwerp te verheffen van mijn verhaal.

Als ik mij wel herinner, waren we met ons vijven. Hoe we het geworden waren? Wel natuurlijk, daarvan was de eerste oorzaak de hoofdeigenschap der H. B. S.—ers, die ik hierboven heb genoemd. Bij het behandelen der coleoptera had onze leeraar in de natuurlijke historie ons veel laten zien. Verschillende doozen met kevers waren op 't appel geweest, vele mooie, tropische exemplaren hadden wij met hem besproken en bewonderd, en onze zucht tot zelf doen en zelf hebben had zulk een sterken prikkel niet noodig gehad, om in ons eene verzamelwoede te doen ontvlammen, die niet licht te blussen zou zijn.

We hadden gezien hoe we met onze vangst te handelen hadden, hoe we onze kevers moesten opzetten; we kenden uit onze lessen de hoofdeigenschappen en hoofdverdeeling, en het kwam er dus nog maar op aan, de ingredienten, spelden, en turfplaten om ze in te prikken, aan te schaffen en de kevers zelf te vangen.

Voor de eersten vonden we een vaderlijken vriend in onzen leeraar. Deze, die zelf eene groote kevercollectie bezat, was van beiden ruimschoots voorzien en verschaftte ze ons. We hervormden houten ruche-doozen uit den manufactuurwinkel in nette zwartbeplakte laadjes, met turfplaten belegd, en maakten er glazen deksels op. Over de turfplaten plakten we onberispelijk helder witte vellen papier, en onze keverdoozen waren gereed om onze aanstaande collectie te ontvangen.

In onze vrije Woensdag- en Zaterdagmiddagen en des Zondags gingen we op de vangst, gewapend met ons fleschje met spiritus en onzen wandelstok, de laatste om steenen en molshoopen om te gooien en de plakken gedroogde koemest etc. uit te kloppen. Een oud mes om boomschors af te steken voltooide onze uitrusting. In den vrijen tijd tusschen 12 en 1 uur gingen we naar het Park en den Heuvel, en het dijkje langs de breede sloot, die den Heuvel aan den westkant begrensd, werd ons lievelingsplekje. Daar vonden we onzen eersten *Carabus granulatus*; daar schrikten we de eerste maal van *Staphylinus Olens*, die ons bij het aanpakken in de vingers beet; en 't was daar, dat de vraag

gesteld, besproken en beslecht werd of *cassida nebulosa*, het kleine groene schildpadtorretje, al dan niet tot de kevers behoorde; en 't is ook daar geweest, dat we vele keverssoorten gevangen hebben, die ik nu, ongeveer tien jaren later, nu en de sloot en het dijkje tot het verleden behooren, reeds sedert eenige jaren tevergeefs zoek en die om Rotterdam uitgestorven schijnen te zijn.

Na korten tijd hadden we eene heele collectie bijeen: loopkevers, mestkevers, boktorren, goudhaantjes, watertorren, meikevers, kniptorren, en wat niet al.

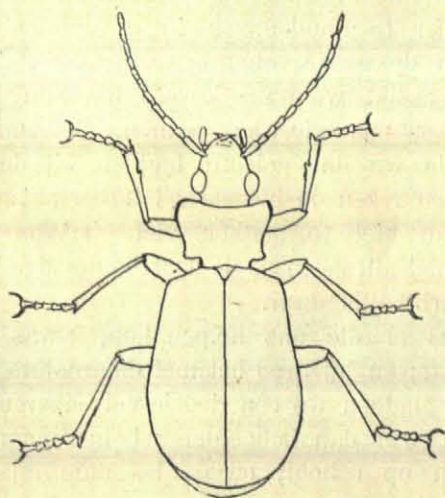
Doch ééne groote zaak ontbrak ons nog. We hadden al lang begrepen, dat het werkelijk mooie, dat we bewonderd hadden in de verzamelingen, die we hadden gezien, hoofdzakelijk bestond in de geleidelijke, langzame overgangen van de eene soort in de andere. Geene gapingen, geene soorten naast elkander, die niets op elkaar geleken, doch een langzaam, gelijkmatig veranderen, zoodat tusschen twee ongelijksoortige vormen altijd vele overgangsvormen te vinden waren. Doch we wisten ook, dat het daartoe noodig was, de familiën en geslachten bij elkander te houden, en in die geslachten de soorten in de goede volgorde te plaatsen. 't Was dus noodig, dat we onze kevers bij hun wetenschappelijken naam leerden kennen. Determineeren dus, zooals we dat geleerd hadden bij de plantkunde. Toen rezen de bezwaren! 't Bleek al spoedig, dat hieraan niet te denken viel. 't Was veel te moeilijk niet alleen, maar de daartoe noodige boeken waren schrikkelijk duur.

Één was er die ons helpen kon, 't was alweer onze leeraar; en hij deed het met de grootste bereidwilligheid. Hadden we een doosje vol (sigarenkistjes gebruikten we) dan behoefden wij het maar mede te brengen op school; na de les nam hij het in ontvangst, bekeek het eens, vroeg ons het één en ander omtrent de vindplaats, en dan ging het met hem mede naar huis. Na eenigen tijd kregen we ons doosje met kevers weer terug, begeleid van een lijstje met de namen. 't Was ons nu mogelijk geworden, onze zaken te sorteerden, „in 't net te zetten” zooals we 't noemden. Hadden we er te veel van éézelfde soort, dan ruilden we met elkaar of schonken ze elkaar. En niet gelukkiger waren wij, dan wanneer onze leeraar er een in onze kistjes had ontdekt, dien hij gaarne voor zijne collectie wilde behouden. Niet alleen, dat we zeker waren, er verscheidene anderen voor terug te krijgen, doch het feit, dat we hem daarmee een klein gedeelte konden vergoeden van het vele, dat hij voor ons deed, verheugde ons. En dan, de eer, zulk een zeldzame vangst gedaan te hebben!

Dit nu voert mij eindelijk tot het verhaal, dat ik van plan was, mijnen lezers te doen.

Eén onzer woonde te Berkel, een dorpje tusschen Rotterdam en Delft. Des zomers deed hij de reis naar school te voet, eene wandeling van ongeveer twee uren, des winters per diligence. 't Spreekt van zelf, dat hij daar buiten veel meer, en dikwijls veel zeldzamer kevers ving dan wij stedelingen, die steeds een grooten afstand moesten afleggen, om eens recht buiten te zijn. 't Was dan ook voor ons steeds een interessant moment, wanneer hij een doosje had meegebracht, en voordat het zoover was, dat onze leeraar het rustig in zijn bezit had, om thuis de zaken te determineeren, was het door ons allen met de grootste oplettendheid bekeken, en was hij herhaaldelijk ondervraagd over de herkomst en de vindplaatsen.

Zoo was het ook gegaan op den dag, waarop mijn verhaal eigenlijk een aanval moet nemen. Onze Berkelsche vriend had weder een doosje medegebracht, en gaf het op de gewone wijze, nadat het behoorlijk de rondte had gedaan, aan onzen leeraar. Deze opende het na de les in ons aller bijzijn, en bekeek het opmerkzaam, zooals wij dat van hem gewend

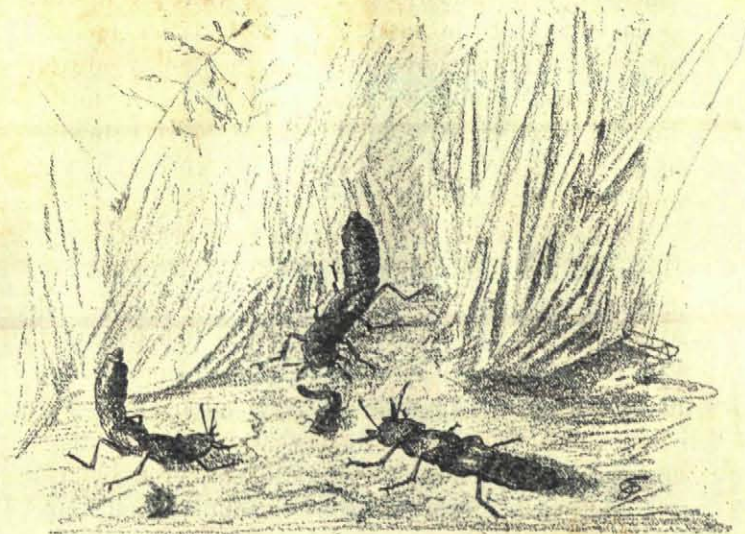
Lebia chlorocephala.

Dekschilden groen met violette weerschijn, kop blauwgroen, pooten, halsschild en de twee eerste geledingen van de voelspriet en 't begin van 't derde vermiljoenrood, tarsen zwart, lichaam glimmend donkerblauw. Lengte 5—7 m M.

waren. Daar, plotseling, schoof hij zijn bril voor het voorhoofd, nam zijn loupe uit zijn vestzak, keek, en keek nog eens, en vroeg toen: „Waar hebt ge dezen gevangen?” We keken allen nieuwsgierig, en zagen een goudhaantje met rooden kop, zooals we ze wel meer hadden gevangen tegen boomstammen, en dat heel zorgvuldig met het achterlijf op de punt van een klein driehoekig stukje carton was vastgezet en zoo, aan den speld, tusschen de andere goudhanen stond.

„Ik vond hem tusschen het koren, tamelijk snel rondloopen, en daar ik dit van zijne familieleden niet gewend ben, heb ik hem gevangen en opgestoken.”

Stelt u echter zijne en onze verbazing voor, toen we het volgende vernamen: allereerst was ons beestje geen goudhaan, maar een loopkever, en wel van het geslacht *Lebia*. Van dit geslacht zijn twee soorten inlandsch, namelijk *Lebia chlorocephala* (woordelijk

Ocypus Olens.

vertaald groenkop) en *Lebia cyanocephala* (blauwkop). Welke van de twee het was, kon onze leeraar zóó niet uitmaken, daar het verschil alleen aan de buik- of liever aan de borstzijde te zien was (het kleurverschil namelijk, dat door de namen wordt uitgedrukt) en hij het diertje dus eerst van het papiertje moest afweken. Wel echter vertelde hij ons, dat beide soorten in ons land slechts sporadisch voorkomen, en steeds zéér zeldzaam zijn, en dat onze vriend dus een bij uitstek goede vangst had gedaan. Natuurlijk werd den vinder op het hart gedrukt, dat hij moest trachten er meer te vangen indien dit mogelijk was. Dien dag vormde de *Lebia* den hoofdschotel onzer gesprekken, en allen waren nieuwsgierig, welke van de twee soorten het zou blijken te zijn, en of onze vriend er nog meer zou vangen, in welk geval we ons natuurlijk allen aanbevolen hielden. De kever was ons geen oogenblik uit de gedachten en ik geloof zelfs, dat ik er 's nachts van droomde.

's Anderen daags waren er blijde berichten. Van den eenen kant bleek, dat onze kever *Lebia chlorocephala* was, en dat onze leeraar zelf in zijne groote collectie er slechts één heel slecht inlandsch exemplaar van bezat. Van den anderen kant, dat er meer exemplaren te vinden waren, want onze vriend had er 's avonds na zeven uur, toen hij thuis kwam, nog twee gevonden, die hij in een doosje levend medebracht. Toen was het ook dus duidelijk, dat we met een echten loopkever te doen hadden, want met zijne lange, dunne looppooten kon hij zoo vlug overweg, dat, toen we hem over den tafel lieten marcheeren, wij hem bijna kwijt waren.

Er werd eenparig besloten, den eerstvolgenden zondag een wandeltocht naar Berkel te maken, ten einde de zaak grondig te onderzoeken; onze vriend zou natuurlijk onze hoofdman zijn en ons het korenveld wijzen, waar de *Lebia's* te vinden waren.

Wat duurde ons het verdere gedeelte van die week lang! En wat een gepraat onder de lessen, wat een gebrek aan attentie en wat een regen van strafwerk! Doch de zoo ongeduldig verbeide zondag kwam.

's Morgens te 8 uren zouden we elkander ontmoeten en gezamenlijk op marsch gaan. En reeds voor achten waren allen present aan de Schie en begon onze wandeling.

't Was een heerlijke ochtend, die een prachtigen dag beloofde. De zon schoot hare stralen over het aardrijk en overgoot de nog nat bedauwde planten en bloemen met een zee van licht en kleuren en eene weldadige warmte. De vogels zongen hun vroolijk morgenlied, de geheele natuur juichte om ons heen, en wij begonnen onze wandeling in de meest prettige stemming, verlangend naar hetgeen onze vangst zou opleveren.

We hadden ons behoorlijk uitgerust, zooals het den beoefenaar van natuursport past. Fleschjes en doosjes in overvloed, een schopje en een paar vangnetten, onze messen en wandelstokken, ziedaar hetgeen we hadden medegenomen om ons bij het vangen behulpzaam te zijn.

Pratend en lachend marcheerden we den Bergweg af naar Hillegersberg. Daar dronken wij bij een boer een glas melk, en toen, onzen weg naar Bergschenhoek en Berkel vervolgend, begon het entomologische deel van onze reis.

Eene Amara, die vlug den weg wilde oversteken, werd ingerekend. Het sierlijke bruinglanzende loopkevertje had er blijkbaar geen zin in, reeds zoo vroeg gestoord te worden, althans het ontvluchtte met zoo groote snelheid, dat we vier, vijfmaal moesten grijpen, eer we het beet hadden.

Wat verder ontdekten we een plak gedroogde koemest: een van die keverkoloniën met honderden gangen en nog meer bewoners van de meest uiteenlopende soorten. Daar waren de trage *Aphodius*-soorten, de zwartglimmende *Histers*, de fraaigroene *Ontophagus*, en vele soorten van kortschildkevers (*Staphylinidae*) die bij ons naderen zich naar alle zijden snel uit de voeten maakten.

Aan een dooden mol vonden we eenige doodgravers (*Necrophorus vespillo*) bezig, de woning voor hunne nakomelingen in orde te maken. Op de bloemen vonden we goudhanen en in de bloemen *Meligethes*-soorten, fraaie kleine zwartglanzende kevertjes, die wij in onze fleschjes kregen door de bloem erboven uit te schudden.

Ook sleepten we onze vangnetten door het gras

en de lage planten, en vonden dan bij onderzoek een geheele wereld van kleine, snel dooreen krioelende kevertjes, spinnetjes, vliegjes, wantsjes, etc., waarvan we bewaarden, wat in onze verzameling paste, en de rest de gulden vrijheid hergaven.

En zoo hadden we de twee uur lange wandeling, waarover we ruim drie uren gedaan hadden, achter den rug, voordat we 't goed wisten en stonden eensklaps voor Berkel.

Daar ontmoetten we dadelijk onzen vriend en leidsman, die ons uitnoodigde, ons ten zijnent eerst wat te verfrischen en iets te gebruiken. Dat we gaarne van dit vriendelijk aanbod gebruik maakten, is te begrijpen, want we waren erg warm en met stof bedekt, en hadden roetzwarte handen gekregen.

Ons wat wasschen en opknappen, was het werk van een oogenblik en bij het gebruik van ons tweede ontbijt toonden we een eetlust, die de huisgenooten van onzen vriend deed glimlachen, en die, na ons vertrek, zeker wel zal geleid hebben tot eene vergelijking met uitgehongerde wolven.

En toen opweg naar het hoofddoel van onze reis: een korenveld, even buiten Berkel. Allereerst een goeden raad van onzen vriend: „Jelui moogt wel oppassen en goed uitkijken, want als de boer je tusschen zijn koren ziet, slaat hij je dood!” Weinig aanmoedigend voorwaar, doch het ging het ééne oor in en 't andere weer uit, en toen we tien passen verder waren, waren we weer vergeten, dat er een boer bestond, die voor dergelijke experimenten zeker niet zou terugdeinzen, als hij ons in zijn veld betrapte.

We bereikten het veld, klommen over het hek aan de ingang, doken als spionnen tusschen het koren, en . . . een algemeene kreet weergalmde door de lucht. Niet één, niet honderd, neen, duizenden *Lebia's* krioelden door elkaar. Snel, en als doelloos liepen ze over de aarde tusschen de hoge halmen: de sierlijke, slanke, metaalblauwe kevertjes, hunne geelroode koopjes en sprieten links en recht heen en weder bewegend, onvermoeid hun kronkelend pad vervolgend, tot ze plotseling zich voelden aangegrepen, en hevig worstelend in onze fleschjes verdwenen.

We vingen er eenige honderden, want natuurlijk niet alleen wij, maar al onze vrienden en kennissen die zich er voor interesseerden, met onzen leeraar aan het hoofd, moesten er van worden voorzien. Doch, zooveel honderden als we er vingen, zooveel duizenden bleven er over, om onvermoeid hun kronkelenden weg te vervolgen, zich niet bekommerend over het lot hunner gevangen kameraden.

Nadat we nog eenige kleine, geelgekleurde loopkevertjes hadden buitgemaakt, die snel tegen een paar halmen opliepen en naderhand bleken *Demetrias atricapillus* te zijn, eene soort, die in een

korenveld ook eene merkwaardigheid kan genoemd worden, daar ze bijna uitsluitend op riet voorkomt; en nadat nog eenige exemplaren *Silpha opaca*, eveneens eene goede soort, in onze fleschjes waren verdwenen, besloten we tot den terugtocht.

't Was langzamerhand diep in den namiddag geworden, en we hadden nog een lange wandeling voor ons. We namen afscheid van onzen Berkelschen vriend en met een militairen pas marcheerden we lang denzelfden weg, dien we 's morgens gekomen waren, naar huis terug.

Nu werd aan geen zoeken meer gedacht, — we hadden onzen rijkdom in onzen zak, en een gevoel over ons, zooals we dat veronderstelden bij den goudzoeker, die een schat heeft gevonden.

Onderweg overdachten en bespraken we met elkander, wie we met onze *Lebia's* alzo gelukkig zouden maken, aan welke gevaren we waren blootgesteld geweest, indien „de boer” ons in zijn land had betrapt, wat we in dat geval alzo zouden gedaan hebben; de tijd vloog om en voordat we

't goed wisten waren we Hillegersberg gepasseerd en weer in Rotterdam. We namen afscheid van elkander en als de gelukkigste stervelingen keerden we naar huis, warm en moe en hongerig weliswaar, doch met de zoozeer gewenschte schat in onzen zak.

's Avonds gingen we natuurlijk vroeg naar bed, en sliepen den slaap des rechtvaardigen, niettegenstaande den boer en de schade, die we naar onze meening in zijn land hadden aangericht.

Sinds dien tijd is, zoover mij bekend is, noch *Lebia chlorocephala*, noch de andere soort meer in ons land gevangen. Nog dikwijls denk ik met het grootste genoegen aan onzen tocht, en aan de schitterende resultaten, doch twee raadselen zijn mij nog immer niet opgelost: Hoe kwam zulk een zeldzame kever in zoo grooten getale in een Berkelsch korenveld verzeild? En wat kan de oorzaak zijn, dat er zelfs het volgend jaar niet één meer te vinden was?

G. VAN ROON.

Het Steenuiltje (*Carine Noctua*.)

(Met gekleurde plaat.)

Die ongelukkige uil; hoeveel schande en verachting daalde er op zijn arm hoofd neer! Sedert dien tijd durft hij zich niet meer bij dag laten zien, anders wordt hij dadelijk door de andere vogels aangevallen, die hem dan uitjouwen en bespotten. Alleen 's nachts vliegt hij uit, en dan verhaalt hij zijn ongeluk op de muizen, die door hare leelijke gaten hem in de ellende gebracht hebben.

(Eene vogelgeschiedenis.)

Nog levendig herinner ik mij, hoe we — nu al een kwarteeuw geleden — op school leerden, dat dit gedeelte van de vogelgeschiedenis werkelijk waar is. We vonden die geschiedenis in zijn geheel ook wel prachtig mooi en we zaten het lesje altijd weer stilletjes over te lezen, maar we vonden 't toch jammer, dat er van al dat praten en debiteeren over 't koningschap en van de heele wedstrijd geen letter waar kon zijn.

Doch „eind goed, al goed.” 't Slot was heelemaal waar, ook 't plotseling zegevierend opschetteren van 't winterkoningliedje op de zoogenaamde droeve winterdagen was ons bekend genoeg; de diertjes nestelden jaar in jaar uit bij ons in de tuin in een hooge iepen haag.

En uilen! Toen we eenmaal ernaar vroegen en zochten, kregen we die ook genoeg te zien: nu eens in de wilgen langs 't Jaagpad langs de Oude Rijn, dan weer onder de kap van een hooiberg, of in een half vervallen molen, die ter wille van een

klein nieuwerwetsch stoomgemaaltje op nonactief gesteld was. 't Waren allemaal steenuiltjes (*Carine noctua*), want die komen op 't platte land veel meer voor dan de Kerkuilen (*Strix flammea* L.), die toch voor de meeste menschen de uilen par excellence zijn.

Een uil te zien, is altijd een buitenkansje, want hij legt 't er op aan, om niet gezien te worden. In zijn veeren zijn lichte en donkere tinten zoo dooreen gemengd, dat 't dier noch licht noch donker lijkt, maar volkomen harmonieert met neutrale schaduw-tinten. Daarom gaat hij dan ook in de schaduw zitten, meestal echter niet in een holte: hij zit liever bovenop een wilgenstoof in de schaduw van 't gebladerte, dan in 't holle van de stam zelf. Hiermee is echter niet gezegd, dat hij nooit in een hol zou zitten.

Maar nu is 't herfst en heele scharen van meezen en boomkruipertjes trekken 't land door van boom tot boom, altijd even hongerig en altijd even nieuwsgierig. Geen takje is er, of zij moeten er aan bengelen, zoekend naar insecteneieren, geen spleet in de schors, geen scheur in 't hout of zij vermoe den er de aanwezigheid van eetbare overwinteraars. 't Lijkt, of ze van de uitslag van ieder onderzoek verslag moeten geven, want er komt geen eind aan 't piepen en roepen.

Daar opeens stoot een koolmees een heel ander